

Sprekende over Muziek...

# De Wiener Sängerknaben

Wanneer men zo'n grote zaal als die van de Kursaal volledig bezet kan krijgen, zonder koningin, dan mag men toch wel spreken van een for-mi-da-bel succes.

Binst het seizoen ergerden we ons bij elk concert over het programmablad. Deze maal echter kunnen we niets anders dan onze tevredenheid en bewondering uitdrukken voor een programma dat als ideaal mag beschouwd worden. Hoewel ook de pers 20 fr. mocht neertellen, toch vonden wij het de moeite. Van ieder stuk was de tekst volledig afgedrukt : goed zo.

Niet zo goed was de allereerste indruk welke men opdeed bij het binnenkomen van de Kursaal. Slechts twee bedienden aan de controle ! Met het logisch gevolg dat door de één meter-brede toegang zich een mooie opstopping voordeed. Er was nogal veel volk van «te lande», veel mensen dus die anders naar geen concert zouden gaan.

## HET PROGRAMMA

Het motet «Jubilare Deo» hadden ze reeds Zondag als laatste nummer in de 11 u. 30 mis in de hoofdkerk gezongen. Met dit motet kreeg men direct een goed gedacht van de diepe muzikaliteit van dit koor, en natuurlijk niet minder van de leider Gerhard Track.

Giovanni Gabrieli, geboren en gestorven te Venetië respectievelijk in 1557 en 1612 wordt als de grootste Italiaanse meester van zijn tijd aangezien. H. Schutz behoorde tot zijn leerlingen. Dit stuk is een prachtig voorbeeld van de a-cap.

— «Una Hora» - Th. L. Da Vittoria.

Hier letten we vooral op de zeer stille passages die zeer veel oefening vergen van een koor.

— «Laudate Dominum» van Mozart en «Regina Coeli» van Brahms.

Met dit werk bewees de laatste componist niet altijd zo zwartgallig te zijn als van hem beweerd wordt.

— «Mensch steh still» van Waldemar Bloch (niet te verwarren met de meer bekende Ernest Bloch) was een mooie verrassing. Vooral de 3-stemmige contrapuntische verwerking op : «In Gottes Namen» vonden we echt schoon. Deze passage was zowat wel het moeilijkst uit te voeren deel van gans het programma.

Als zesde nummer kondigde een zangertje zelf zijn solo aan. Het was : «Bist Du bei Mir» van J.S. Bach. Een prachtige keus alleszins maar wie de opname van een Elisabeth Schumann heeft gehoord van dit stuk, ja dan...

Na een korte pauze kwam dan het werk dat we dood-nieuwsgierig afwachten : «Bastien en Bastienne» van Mozart. Hoewel bijna iedereen weet dat Mozart een wonderkind geweest is, toch horen we niet veel werken van de «piep-jonge Mozart». Nu echter werd ons een prachtige gelegenheid geboden om met dit werk van de twaalf-jarig wonderknaap kennis te maken. En of het is meegevalen. Slechts de kostumering en een paar zetels hielpen de verbeelding van de toeschouwer, zodat elk naar best vermogen kon bij fantaseren. Het was echt een verrukkelijk schouwspel. Vooral het jongetje in de dankbare rol van Colas, de tovenaars had de sympathie mee van de mensen in de zaal. Een héél eenvoudg en kort

balletje van de in meisjes verkleedde jongetjes samen met de «echte» jongens toverde bij elkeen een glimlach. Hier en daar een fijne regie-vondst (het laten vallen van een zakdoekje) verhoogde nog de blijde stemming.

Dit werk heeft veel deugd gedaan bij de toehoorders. Het bracht hen in een echte sprookjeswereld. Kon dit maar meer gebeuren.

Alle lof, bewondering dus voor die jongetjes die ons zo'n wereldje toverden, die ons deze muziek lieten horen van een componist amper zo oud als hen zelf.

Het derde deel van het programma vermeldde helaas naast «Die Nacht» van Schubert en «Der Brautigam» van Brahms, de «Humoresque» van Dvorak.

Dit werk, op 101 nr 7 is oorspronkelijk geschreven voor piano. Het werd bewerkt voor orkest, zoals alle pianowerken waar een «mooie melodie» in voorkomt, en is meest bekend in de bewerking voor viool en klavier.

Het gaat niet op van als volgt te redeneren : «Er moet zo'n werk op het programma staan, het is populair en het trekt volk». Niemand kende het programma vooraf en ging dus niet voor hetgeen werd gezongen maar wel voor de Wiener Sangerknaben zelf.

— «Heidenroslein» is een mooi volkslied, op dezelfde tekst schreef Schubert zijn meer bekende melodie.

«Pizzi Natopolka» van J. Strauss. Dit alles klinkt wel heel schoon, maar dit is ook alles.

«An der Schönen Blauen Donau» van J. Strauss. Zeer bekend is de uitspraak van J. Brahms : «Jammer genoeg niet van Johannes Brahms». Wat we wel zouden willen weten is of deze versie hier een bewerking is van de oorspronkelijke bezetting voor mannenkoor of een bewerking van de bewerking voor orkest !

De bisnummers vormen een deel op zichzelf.

1. «Mit Musik». Het is zowat het clublied van de Wiener Sangerknaben.

2. De bewerking van een populair Tirolerlied (het werd door E. Schwarzkopf eveneens als bis gezongen).

3. Het zelfde als nr. 2 met een solo van één der kleinsten. Wanneer we dit lied zo tweemaal na één hoorden viel het ons toch op dat het niet met de nodige zwier werd gezongen.

4. Het solist-je van daarjuist dirigeerde dan het «A.B.C.» van Mozart. Waarna het een echt bloemetje kreeg van de ruiker aan de dirigent eerder aangeboden.

5. De componist is ons onbekend doch de titel van dit lied in driekwartsmaat is misschien wel : «Dieses Schönes Land».

6. Een slaapliedje meteen solo, gezongen door «Bastienne».

We geloven wel dat het aantal bisnummers genoegzaam de opgetogenheid van eenieder bewijst.

De Wiener Sangerknaben brachten ons een boodschap : ze deden ons goed inzien dat in eenieder nog het mooie van zijn kinderjaren sluimert, iets dat we helaas niet altijd goed aanvoelen.

F. A.